

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14267/2024
03.07.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ...-..., чији је пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из ..., против тужене Република Србија, Високи савет судства, Први основни суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 1319/23 од 29.02.2024. године, у седници већа одржаној 03.07.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 1319/23 од 29.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 1319/23 од 29.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду Прр 67/23 од 05.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 1.360 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 05.06.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 3.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС, а за 1.640 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са законском затезном каматом почев од 05.06.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 1319/23 од 29.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу другом изреке, тако што је тужена обавезана да тужили на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року поред износа досуђеног ставом првим изреке првостепене пресуде исплати износ од још 140 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са законском

затезном каматом почев од 05.06.2023. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев за исплату износа од још 1.500 евра са законском затезном каматом почев од 05.06.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, првостепена пресуда је преиначена у ставу трећем изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога, без конкретизовања ревизијских разлога, с тим што из садржине ревизије произлази предлог да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) – ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према одредби става 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року применом одредаба члана 22. и 26-30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Наводима ревизије оспорава се одлука у погледу висине износа за који другостепени суд налази да представља адекватно обештећење због утврђене повреде права. Имајући у виду да је другостепени суд о захтеву тужиље одлучио правилном применом материјалног права и да одлука о висини накнаде, као адекватном обештећењу, зависи од чињеничног стања утврђеног у току поступка и на коме је заснована одлука у сваком конкретном случају, Врховни суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, што значи да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**